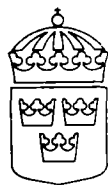

Socialförsäkringsutskottets betänkande 1988/89:SfU8

Vissa socialförsäkringsfrågor

1988/89
SfU8

Sammanfattning

I betänkandet behandlas dels proposition 1988/89:42 med förslag som avser handikappersättning, arbetsskadesjukpenning och försöksverksamhet inom sjukförsäkringsområdet, dels en under den allmänna motionstiden 1987/88 väckt motion om bl.a. socialförsäkringstillägg.

Utskottet bifaller propositionens förslag och avstyrker motionen.

Till betänkandet har fogats en reservation.

Propositionen

1988/89:42 vari yrkas att riksdagen antar de i propositionen framlagda förslagen till

1. lag om ändring i lagen (1988:881) om ändring i lagen (1962:381) om allmän försäkring,

2. lag om ändring i lagen (1976:380) om arbetsskadeförsäkring,

3. lag om dels fortsatt giltighet av lagen (1985:1002) om försöksverksamhet inom sjukförsäkringsområdet, dels ändring i samma lag,

4. lag om upphävande av förordningen (1962:385) angående ersättning för sjukresor enligt lagen om allmän försäkring (sjukreseförordningen).

Lagförslagen återfinns som bilaga till betänkandet.

Motionen

1987/88:Sf270 av Inga Lantz (vpk) vari yrkas

1. att riksdagen hos regeringen begär en utredning om formerna för ett införande av ett totalövergripande ekonomiskt och socialt grundtrygghetssystem,

2. att riksdagen som sin mening ger regeringen till känna att i avvaktan på detta grundtrygghetssystem frågan om socialförsäkringstillägg åter aktualiseras av regeringen.

Propositionen

Riksdagen har under föregående riksmöte beslutat (SfU 1987/88:18, rskr. 197) att ge regeringen till känna att retroaktivtiden för rätt till *handikappersättning* borde förlängas från nuvarande tre månader. En rimlig tid skulle vara den som gäller för barnpension, nämligen två år före ansökningsmånaden.

I propositionen föreslås att *handikappersättning* skall kunna utges upp till två år retroaktivt från ansökningsmånaden. Den nya regeln föreslås träda i kraft den 1 januari 1989, men retroaktivtiden utökas successivt genom föreskriften att *handikappersättning* med stöd av denna regel inte kan utges för tid före den 1 oktober 1988.

Vid utbetalning av *sjukpenning enligt lagen om arbetsskadeförsäkring* (LAF) gäller bl.a. följande. Hel *sjukpenning* enligt AFL utgör i huvudsak 90 % av den fastställda *sjukpenninggrundande inkomsten* (SGI) delad med 365 medan *sjukpenning enligt lagen om arbetsskadeförsäkring* (LAF) utgör en trehundra- och sextiofemtedel av SGI-n. Vid utbetalning av *sjukpenning enligt LAF* avräknas *sjukpenning enligt AFL* som betalats ut för samma tid. Avräkningen görs efter en jämförelse mellan den *sjukpenning per dag* som betalats ut enligt AFL resp. LAF. De medel som betalats ut från ersättning enligt AFL omförs därefter till ersättning enligt LAF.

I rationaliseringssyfte föreslås i propositionen en förenklad metod för beräkning av *arbetsskadesjukpenning* när *sjukpenning enligt AFL* tidigare betalats ut för samma tid. Enligt förslaget skall retroaktiv utbetalning av *sjukpenning enligt lagen om arbetsskadeförsäkring* till en person som tidigare erhållit *sjukpenning enligt AFL* för samma tid beräknas på det sammanlagda belopp som har utbetalats ökat med en niondel, vilket är detsamma som att AFL-*sjukpenningen* uppräknas från 90 till 100 % av den vid varje tillfälle fastställda SGI-n. I propositionen anges att slutsumman vid en sådan beräkning i de flesta fall blir densamma som vid en beräkning enligt nuvarande regler. Regeln föreslås gälla även vid utbetalning av *sjukpenning enligt lagen om statligt personskadeskydd*.

Inom en pågående *försöksverksamhet inom sjukförsäkringsområdet* får – i syfte att möjliggöra en effektivare rehabiliteringsverksamhet i anslutning till sjukdomsfall – föreskrivas bl.a. att ersättning kan utgå även i form av en fjärdedels eller tre fjärdedels *sjukpenning*. För att underlätta återgång till arbetet i anslutning till sjukdomsfall får inom *försöksverksamheten* vidare föreskrivas att ersättning skall lämnas från *sjukförsäkringen* för den försäkrades merutgifter för resor till och från arbetet. Riksförsäkringsverket har i skrivelse till socialdepartementet begärt att *försöksverksamheten* förlängs till utgången av juni 1990. Verket har därvid hänvisat till bl.a. att rehabiliteringsberedningen kan förväntas lämna förslag till en permanent lagstiftning för tid därefter med i princip samma inriktning som *försöksverksamheten*. I propositionen föreslås således att *försöksverksamheten* förlängs till angiven tidpunkt.

Slutligen föreslås att en förordning som år 1962 utfärdats av regeringen med riksdagen och som numera saknar praktisk betydelse upphävs.

1988/89:SfU8

Propositionen har inte föranlett något motionsyrkande, och utskottet biträder densamma.

Motionen

Utskottet behandlar i detta sammanhang även motion Sf270 av Inga Lantz. I motionen anförts att en allmän social grundförsäkring bör införas som skulle kunna ersätta folkpensioner, kommunalt bostadstillägg, studiestöd, bostadsbidrag, socialbidrag, olika former av arbetslöshetsunderstöd och andra liknande transfereringar. Enligt motionären skall alla människor garanteras en grundtrygghet på en levnadsnivå som i alla livets skeden kan anses vara skälig. Motionären begär därför att formerna för ett totalövergripande ekonomiskt och socialt grundtrygghetssystem utreds (yrkande 1) och att i avvaktan på detta frågan om ett socialförsäkringstillägg åter aktualiseras (yrkande 2). Om socialförsäkringstillägg ersatte socialhjälp skulle enligt motionären dels större rättvisa uppnås mellan kommunerna, dels socialtjänstens resurser i större omfattning kunna användas till förebyggande insatser.

Frågan om ett ekonomiskt grundtrygghetssystem har tidigare varit föremål för behandling av utskottet (se senast SfU 1987/88:4). Utskottet vill, liksom tidigare, hänvisa till utskottets av riksdagen godkända betänkande SfU 1982/83:14, i vilket utskottet behandlade frågor om inriktningen av det fortsatta utredningsarbetet inom det socialpolitiska bidragssystemet. I betänkandet underströks angelägenheten av en bättre samordning inom bidragssystemet. Vidare angavs att ett kommande samordningsarbete borde syfta till ett successivt genomförande av en allmän socialförsäkring, varvid man borde inrikta sig på att skapa enhetliga regler för bidragssystemet. Med hänvisning till att målsättningen för en allmän socialförsäkring redan är fastlagd av riksdagen anser utskottet att en ytterligare utredning av ett ekonomiskt och socialt grundtrygghetssystem är överflödigt. Utskottet avstyrker därför bifall till motion Sf270 yrkande 1.

Vad gäller frågan om socialförsäkringstillägg vill utskottet anföra följande.

Förslag om införande av ett socialförsäkringstillägg (s.k. SOFT) lämnades av socialutredningen i betänkandet (SOU 1977:40) Socialtjänst och socialförsäkringstillägg. En samrådsgrupp inom socialdepartementet, som fick i uppgift att komplettera socialutredningens förslag, anslöt sig till huvuddragen i förslaget. Gruppen avgav rapporten (Ds S 1980:1) SOFT.

Det sålunda föreslagna socialförsäkringstillägget innebär i huvudsak följande. SOFT skall dels komplettera socialförsäkringarna och det övriga bidragssystemet på punkter där dessa är otillräckliga och samtidigt nå grupper som för närvarande undviker att begära socialhjälp fast de har rätt till det, dels ta över en betydande del av nuvarande behovsprövade socialhjälp som kommunerna lämnar och därigenom ge socialnämnderna ökade möjligheter att arbeta förebyggande med vård och behandling. SOFT skall kunna utges till den som är helt eller delvis hindrad att förvärvsarbeta på grund av bl.a. sjukdom eller annan nedsättning av arbetsförmågan, vård av

barn eller annan anhörig eller arbetslöshet. SOFT skall också kunna utges till den som behöver hjälp fastän han förvärvsarbetar på heltid. SOFT skall beräknas med utgångspunkt från den försäkrades bruttobehov, som fastställs med ledning av dels ett normbelopp för uppehälle, dels bostadskostnaden. Från bruttobehovet görs avdrag för bl.a. de inkomster av förvärvsarbete och de bidrag från socialförsäkringen som den försäkrade och hans familj har. SOFT fastställs till det sålunda framräknade nettobehovet. SOFT skall utbetalas av försäkringskassan och finansieras med statsmedel.

Förslag om införande av ett socialförsäkringstillägg har behandlats av utskottet vid flera tillfällen.

I betänkandena SfU 1982/83:14 och SfU 1984/85:26 underströk utskottet sin positiva syn på förslagen och framhöll att utskottet gärna såg att en reform av detta slag kunde genomföras. Mot bakgrund av den ekonomiska situationen ansåg sig utskottet dock inte kunna förorda ett bifall till de framställda motionsyrkandena. Det var emellertid utskottets uppfattning att regeringskansliet fortlöpande skulle pröva de ekonomiska förutsättningarna för att införa ett socialförsäkringstillägg.

Vid följande behandling av frågan redogjorde utskottet i betänkandet SfU 1986/87:5 för två av regeringen initierade undersökningar på området. Sålunda hade regeringen – mot bakgrund av att antalet socialbidragstagare ökade kraftigt under första hälften av 1980-talet – tillsatt en arbetsgrupp för att analysera orsakerna till utvecklingen. Vidare hade regeringen tagit initiativ till en heltäckande fördelningspolitisk undersökning utförd av statistiska centralbyrån (SCB). I direktiven till sistnämnda undersökning anfördes bl.a. att det var angeläget att snarast få en samlad och aktuell bild av levnadsvillkorens utveckling som underlag för debatt och fortsatta överväganden om fördelningspolitiken. Utskottet, som vidhöll uppfattningen att ett socialförsäkringstillägg skulle innebära många fördelar, ansåg emellertid att socialbidragens utveckling under senare år med bruttonormer och förenklad hantering av ansökan i många kommuner hade medfört att detta bidragssystem närmast sig tanken bakom förslaget om ett socialförsäkringstillägg. Mot bakgrund härav fanns det enligt utskottets mening anledning att avvakta resultatet av analysgruppens och SCB:s arbete innan riksdagen tog ställning till frågan om ett statligt finansierat socialförsäkringstillägg skulle införas.

Vidare anförde utskottet i betänkandet SfU 1987/88:4 att enligt den slutrapport som analysgruppen överlämnat i mars 1987, Ds S 1987:2 Om socialbidrag – analyser av utvecklingen under 1980-talet, var femte socialbidragstagare hade svårigheter att få arbete av psykosociala eller socialmedicinska skäl. Enligt utskottets mening torde detta innebära att kontakter ofta kunde behövas mellan socialtjänst och socialbidragstagare för att dessa skall kunna få hjälp med andra stödåtgärder än rent ekonomiska. Härtill kom att, som utskottet tidigare hade framhållit, utvecklingen under senare år med bruttonormer för socialbidrag och förenklad hantering av ansökan i många kommuner hade medfört att detta bidragssystem närmast sig tanken bakom förslaget om socialförsäkringstillägg. Med hänsyn härtill och till att resultatet av SCB:s arbete ännu inte förelåg i sin helhet var utskottet inte berett att förorda införandet av ett statligt finansierat socialförsäkringstillägg.

Efter utskottets behandling av frågan under föregående riksmöte har

analysgruppens slutrapport resulterat i ytterligare en rapport (Ds 1988:14) Samverkan mellan socialtjänst och arbetsförmedling, vilken i sin tur legat till grund för ett regeringsuppdrag i april 1988 till socialstyrelsen och arbetsmarknadsstyrelsen. Verken skall gemensamt ta initiativ för att utveckla samarbetet mellan socialtjänst och arbetsförmedling. Uppdraget skall redovisas senast den 1 januari 1990.

Vad gäller kommunernas socialbidragsnormer har socialutskottet i betänkandet 1988/89:SoU1 anfört bl.a. följande.

Utskottet kan konstatera att antalet kommuner med låga socialbidragsnormer minskar efter hand. Bidragsutvecklingen visar att socialstyrelsens allmänna råd om socialbidrag och domstolspraxis verkar för en jämnare normnivå i kommunerna. Utvecklingen mot mindre skillnader mellan kommunerna är positiv. Fortfarande ligger dock alltför många normer på en nivå under s.k. existensminimum. Det är därför angeläget att socialstyrelsen även i fortsättningen fortlöpande följer upp bidragsnivåerna och därvid särskilt uppmärksammar kommuner med låga normer, dvs. på eller under existensminimum. – – –

Med hänvisning till vad ovan anförts kan utskottet för närvarande inte förorda införandet av ett statligt finansierat socialförsäkringstillägg. Utskottet avstyrker därför bifall till motion Sf270 yrkande 2.

Hemställan

Utskottet hemställer

1. att riksdagen med bifall till proposition 1988/89:42 antar de i propositionen framlagda förslagen till

a) lag om ändring i lagen (1988:881) om ändring i lagen (1962:381) om allmän försäkring,

b) lag om ändring i lagen (1976:380) om arbetsskadeförsäkring,

c) lag om dels fortsatt giltighet av lagen (1985:1002) om försöksverksamhet inom sjukförsäkringsområdet, dels ändring i samma lag,

d) lag om upphävande av förordningen (1962:385) angående ersättning för sjukresor enligt lagen om allmän försäkring (sjukreseförordningen),

2. beträffande *socialförsäkringstillägg*
att riksdagen avslår motion 1987/88:Sf270.

Stockholm den 24 november 1988

På socialförsäkringsutskottets vägnar

Doris Håvik

Närvarande: Doris Håvik (s), Gullan Lindblad (m), Börje Nilsson (s), Ulla Johansson (s), Sigge Godin (fp), Karin Israelsson (c), Lena Öhrsvik (s), Nils-Olof Gustafsson (s), Ingegerd Elm (s), Margareta Persson (s), Hans Dau (m), Barbro Sandberg (fp), Rune Backlund (c), Margó Ingvardsson (vpk), Ragnhild Pohanka (mp), Maud Björnmalm (s) och Bertil Persson (m).

Socialförsäkringstillägg (mom. 2)

Margó Ingvardsson (vpk) anser

dels att den del av utskottets yttrande på s. 3 som börjar med "Frågan om" och slutar med "yrkande 1." bort ha följande lydelse:

Som framhålls i motion Sf270 behöver många människor i vårt land socialhjälp för att klara sitt uppehälle. Nivåskillnaderna på bidragen är stora mellan olika kommuner, och i många kommuner ligger nivåerna dessutom under existensminimum. Socialbidragens utformning tar också resurser från det viktiga rehabiliterings- och behandlingsarbetet samt från det uppsökande och uppspårande arbete som är en av grundstenarna i socialtjänsten. Enligt utskottets mening bör staten nu ta på sig ett större ansvar för människornas ekonomiska grundtrygghet. Utskottet har tidigare uttalat att målsättningen för en allmän socialförsäkring skulle kunna nås successivt, genom samordning och enhetliga regler för bidragssystemet. Utvecklingen har emellertid visat att de bidragsberoendes antal ökar medan samordningsarbetet endast ger marginella effekter. Utskottet förordar därför att en utredning om formerna för införandet av ett totalövergripande ekonomiskt och socialt grundtrygghetssystem genomförs. Vad utskottet anfört bör med bifall till yrkande 1 i motion Sf270 ges regeringen till känna.

dels att den del av utskottets yttrande som på s. 4 börjar med "Förslag om" och på s. 5 slutar med "yrkande 2." bort ha följande lydelse:

Utskottet har ovan förordat att en utredning om formerna för införandet av ett totalövergripande ekonomiskt och socialt grundtrygghetssystem genomförs. Staten bör emellertid redan nu ta ett större ansvar för medborgarnas ekonomiska trygghet. Utskottet anser därför att ett socialförsäkringstillägg bör införas i avvaktan på resultatet av ovan nämnda utredning. Vad utskottet anfört bör med bifall till yrkande 2 i motion Sf270 ges regeringen till känna.

dels att moment 2 i utskottets hemställan bort ha följande lydelse:

2. beträffande *socialförsäkringstillägg*

att riksdagen med bifall till motion 1987/88:Sf270 som sin mening ger regeringen till känna vad utskottet anfört.

Särskilt yttrande

Socialförsäkringstillägg

Ragnhild Pohanka (mp) anför:

Jag anser att alla bör vara garanterade en ekonomisk grundtrygghet. I detta syfte har miljöpartiet påbörjat en utredning om möjligheterna att införa en form av medborgarlön. Enligt min mening kan även de tankegångar som förs fram i motion Sf270 anföras som stöd för en sådan medborgarlön.

Lag om ändring i lagen (1988:881) om ändring i lagen
(1962:381) om allmän försäkring

Härigenom föreskrivs i fråga om lagen (1988:881) om ändring i lagen (1962:381) om allmän försäkring¹

dels att 16 kap. 5 § och punkt 1 ikraftträdande- och övergångsbestämmelserna skall ha följande lydelse,

dels att det i övergångsbestämmelserna skall införas en ny punkt, 15, av följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

16 kap.

5 §

Ålderspension utgår från och med den månad varunder den försäkrade fyller sextiofem år eller, om han önskar att pensionen skall börja utgå tidigare eller senare, från och med den månad som angives i pensionsansökningen.

Förtidspension, handikappersättning och vårdbidrag utgår från och med den månad då rätt till förmånen inträtt. I fall som avses i 1 § andra stycket utgår dock förtidspension från och med månaden näst efter den då beslutet om pension meddelats.

Efterlevandepension utgår från och med den månad då den försäkrade avlidit eller, om han vid sin död uppbar ålderspension eller förtidspension, från och med månaden näst efter den då dödsfallet inträffat.

Inträder rätt till ålderspension eller efterlevandepension vid annan tidpunkt än som åsyftas i första och tredje styckena, utgår pensionen från och med den månad då rätten inträtt.

Pension *må ej* utgå för längre tid tillbaka än tre månader eller, *såvitt gäller barnpension*, två år före ansökningsmånaden.

Pension *får inte* utgå för längre tid tillbaka än tre månader eller, *i fråga om barnpension eller handikappersättning*, två år före ansökningsmånaden.

Vid utbetalning av folkpension för förfluten tid till försäkrad, vars make uppbar folkpension, skall pensionen så minskas, att det sammanlagda beloppet för båda makarna motsvarar vad som skall utgå enligt 6 kap. 2 § eller 7 kap. 4 §.

Det belopp som först förfaller till betalning efter beslut om barnpension enligt 14 kap. 2 § skall minskas med vad som utbetalats i omställningspension enligt 14 kap. 4 § eller särskild efterlevandepension enligt 14 kap. 5 § för den tid som barnpensionsbeloppet avser utöver vad som skulle ha utgetts om beslutet om barnpension förelegat vid utbetalningen av omställningspensionen eller den särskilda efterlevandepensionen.

1. Denna lag träder i kraft den 1 januari 1990.

1. Denna lag träder i kraft, *i fråga om 16 kap. 5 § femte stycket* den 1 januari 1989, och i övrigt den 1 januari 1990.

¹ Lagen omtryckt 1982:120.

15. Äldre föreskrifter i 16 kap. 5 § femte stycket gäller fortfarande i ärenden om handikappersättning där ansökan har gjorts före den 1 januari 1989. På grund av de nya föreskrifterna i samma lagrum får handikappersättning inte utges för tid före den 1 oktober 1988.

Lag om ändring i lagen (1976:380) om arbetsskadeförsäkring

Härigenom föreskrivs att 3 kap. 5, 5 b och 5 c §§ lagen (1976:380) om arbetsskadeförsäkring¹ skall ha följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

3 kap.

5 §²

Vid sjukdom som efter samordningstidens slut sätter ned den försäkrades förmåga att skaffa sig inkomst genom arbete med minst hälften utgår sjukpenning från arbetsskadeförsäkringen.

Saknar den försäkrade förmåga att skaffa sig inkomst, utges hel sjukpenning. I annat fall utges halv sjukpenning.

Om inte annat följer av 5 a—5 c §§ utgör hel sjukpenning för dag en trehundrasextiofemtedel av den försäkrades sjukpenningunderlag enligt 6 §. Sjukpenningen avrundas till närmaste hela kronotal.

Om inte annat följer av 5 a—5 c §§ utgör hel sjukpenning för dag en trehundrasextiofemtedel av den försäkrades sjukpenningunderlag enligt 6 §. Sjukpenningen avrundas till närmaste hela kronotal. *När sjukpenning skall utges till den försäkrade för sådan tid, för vilken denne har erhållit sjukpenning enligt lagen (1962:381) om allmän försäkring, får sjukpenningen dock beräknas till det sammanlagda belopp som har betalats ut för samma tid ökat med en niondel. Det sålunda beräknade beloppet avrundas till närmaste hela kronotal.*

Som sjukperiod anses tid, under vilken en försäkrad i oavbruten följd lider av sjukdom som avses i första stycket.

5 b §³

Om den försäkrades sjukpenning i fall som avses i 5 a § svarar mot ett sjukpenningunderlag i form av enbart inkomst av anställning, skall till grund för beräkningen av beloppet av hel sjukpenning för dag läggas det tal som erhålls när sjukpenningunderlaget delas med den försäkrades årsarbetstid enligt 3 kap. lagen (1962:381) om allmän försäkring.

Skall sjukpenning utges för endast en dag multipliceras det enligt första stycket erhållna talet med antalet timmar av ordinarie arbetstid eller däremot svarande normal arbetstid. Produkten utgör hel sjukpenning för dagen.

Skall sjukpenning utges för mer än en dag multipliceras det enligt första stycket erhållna talet med det sammanlagda antalet timmar av ordinarie arbetstid eller däremot svarande normal arbetstid som belöper på dagarna. Det tal som därvid erhålls delas med antalet dagar med sjukpenning. Kvoten utgör beloppet av hel sjukpenning för dag. Skall sjukpenning utges efter olika grader av nedsatt arbetsförmåga sammanläggs dock de timmar

¹ Lagen omtryckt 1977:264.

² Senaste lydelse 1987:225.

³ Senaste lydelse 1987:1322.

som avser samma grad för sig. Sjukpenning beräknas för varje sådan period för sig.

Det enligt första stycket erhållna talet avrundas till närmaste hela kron-tal. Om antalet timmar enligt andra stycket eller det sammanlagda antalet timmar enligt tredje stycket inte uppgår till ett helt timtal skall avrundning ske till närmaste hela timtal, varvid halv timme avrundas uppåt. Sjukpenning avrundas till närmaste hela kron-tal.

Vad som sägs i 5 § tredje stycket om sjukpenningberäkning när av-räkning skall ske mot tidigare ut-given sjukpenning enligt lagen om allmän försäkring gäller också vid tillämpning av denna paragraf.

Regeringen eller, efter regeringens bemyndigande, riks-försäkringsverket får meddela föreskrifter om schablonberäkning av ordinarie arbetstid och därmot svarande normal arbetstid.

5 c §¹

Om den försäkrades sjukpenning i fall som avses i 5 a § svarar mot ett sjukpenningunderlag i form av in-komst av såväl anställning som an-nat förvärvsarbete beräknas belop-pet av hel sjukpenning för dag en-ligt följande. Den del av sjukpen-ningen som grundar sig på inkomst av anställning beräknas enligt 5 b § första-fjärde styckena. Den del som grundar sig på inkomst av annat förvärvsarbete beräknas enligt 5 § tredje stycket.

Om den försäkrades sjukpenning i fall som avses i 5 a § svarar mot ett sjukpenningunderlag i form av in-komst av såväl anställning som an-nat förvärvsarbete beräknas belop-pet av hel sjukpenning för dag en-ligt följande. Den del av sjukpen-ningen som grundar sig på inkomst av anställning beräknas enligt 5 b § första-femte styckena. Den del som grundar sig på inkomst av annat förvärvsarbete beräknas enligt 5 § tredje stycket.

Utan hinder av föreskrifterna i första stycket samt 5 a och 5 b §§ beräknas sjukpenning enligt 5 § tredje stycket

1. när den försäkrade skall uppbära sjukpenning med tillämpning av 6 kap. 5 §, och

2. i fall som avses i 3 kap. 10 c § första stycket 1, 2 och 4 samt andra stycket lagen (1962:381) om allmän försäkring.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 1989 och tillämpas på beslut angående sjukpenningberäkning som meddelas efter ikraftträdandet.

¹ Senaste lydelse 1987:225.

3 Förslag till

1988/89:SfU8

Lag om dels fortsatt giltighet av lagen (1985:1002) om försöksverksamhet inom sjukförsäkringsområdet, dels ändring i samma lag

Bilaga

Härigenom föreskrivs i fråga om lagen (1985:1002) om försöksverksamhet inom sjukförsäkringsområdet

dels att lagen, som gäller till utgången av år 1988,¹ skall fortsätta att gälla till utgången av juni 1990,

dels att 1 § skall ha följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

1 §²

Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får med avseende på ersättning från sjukförsäkringen enligt lagen (1962:381) om allmän försäkring samt motsvarande ersättning enligt lagen (1976:380) om arbetsskadeförsäkring och lagen (1977:265) om statligt personskadeskydd meddela föreskrifter vid försöksverksamhet enligt denna lag.

Sådana föreskrifter skall avse vissa avgränsade grupper av personer eller samtliga personer som är försäkrade eller omfattas av statligt personskadeskydd.

Föreskrifterna får gälla längst till
utgången av år 1988.

Föreskrifterna får gälla längst till
utgången av juni 1990.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 1989.

¹ Lagens giltighetstid senast förlängd 1987:367.

² Senaste lydelse 1987:367.

4 Förslag till

1988/89:SfU8

Lag om upphävande av förordningen (1962:385) angående ersättning för sjukresor enligt lagen om allmän försäkring (sjukreseförordningen)

Bilaga

Härigenom föreskrivs att förordningen (1962:385) angående ersättning för sjukresor enligt lagen om allmän försäkring (sjukreseförordningen) skall upphöra att gälla vid utgången av år 1988.